

ВСТУП

СОН ЗАВДОВЖКИ П'ЯТЬ ТИСЯЧОЛІТЬ

Довга вузька ущелина Навколосвітніх гір завершувалася затишною теплою печерою з високим склепінням, із гладенькими стінами та рівною долівкою. У глибині печери височіло велетенське ложе, і там на пухкій моховій постелі міцно спала велетенська жінка.

Сон її був незвичайний: він тривав уже десятки сторіч. Хто ж здолав цю велетку, хто і за які злочини навів на неї чарівний сон?

Щоб дізнатися, як і чому сталася така дивовижа, перелетімо подумки на кілька тисяч років назад, у ту сиву давнину, коли в країні, яку згодом назвали Чарівною, з'явився могутній чарівник Гуррікап.

Саме Гуррікап відмежував Чарівну країну від решти світу Великою пустелею і Навколосвітніми горами, саме він дав тваринам і птахам, що населяли ту країну, дар люд-

ської мови, він змусив гаряче літнє сонце цілоріч сяяти над її лісами та ланами.

Багато доброго зробив Гуррікап для Чарівної країни, і племена маленьких людей, що мешкали в ній, жили весело й щасливо, спокійно та мирно працюючи.

Та ось минула тисяча, а може, й дві тисячі років, і мешканцям Чарівної країни вряди-годи почали дошкуляти несподівані напасті. Бувало, небо ясне і погоже, аж тут де не візьметься буревій та й насуне на людське селище, поруйнує хати, вбиваючи й калічачи тих, хто не встиг вчасно вискочити з житла; або повінь затопить прибережне село; або ж худобу спіткає така моровиця, що корови та вівці гинуть десятками.

Погортавши свої магічні книги, Гуррікап довідався, що в Чарівній країні з'явилася з великого світу чаклунка Арахна. На зріст вона була Гуррікапу тільки до пояса, а в доброго чарівника голова сягала верхівок найвищих дерев! Тож і Арахна була велеткою, хоч і нижчою, лише ліктів¹ із тридцять.

Арахна була дуже злою чаклункою. Якщо котроїсь днини їй не вдавалося нікому накапостити, вона вважала, що день прожито марно. Зате, заподіявши комусь лихо, вона реготала так гучно, що хиталися дерева в найближчому гаї і з них струшувалися плоди.

Тільки до одного з людських племен Арахна ставилася поблажливо — до невеликого племені гномів, яких вона привела в Чарівну країну із-за гір. Гноми служили їй вірою і правдою, бо їхні пращури присягли їй на вірність. І якби чаклунка скривдила своїх підданих, то гноми розбіглися б по всіх усядах, і тоді спробуй знайди їх у густящих лісах і високій луговій траві: на зріст вони були щось із ліктів і вміли напрочуд майстерно ховатися.

Маленькі дідусі з довгими сивими бородами та чепурні бабці в білих очіпках запопадливо й старанно дбали про

1 Лікоть — давня міра довжини, що дорівнювала приблизно півметра.

все, чого потребувала їхня повелителька. Вони смажили їй биків і баранів, яких гноми випасали на врунистих гірських пасовищах. А ще пекли пухкі паляниці з пшениці, яку вирощували на родючій землі своєї затишної долини. Із крихітних луків підстрелювали важкеньких фазанів і куріпок, ткали тканину і фарбували її в синій колір, а потім шили нову мантію, коли одяг чарівниці зношувався.

За ці неоціненні послуги Арахна була для гномів заступницею: заклинання Арахни подовжували їхнє життя до ста п'ятдесяти літ, їхні діти зростали, не знаючи хвороб, їхні стріли поцілювали дичину без промаху, а в закинуті неводи запливала велика риба.

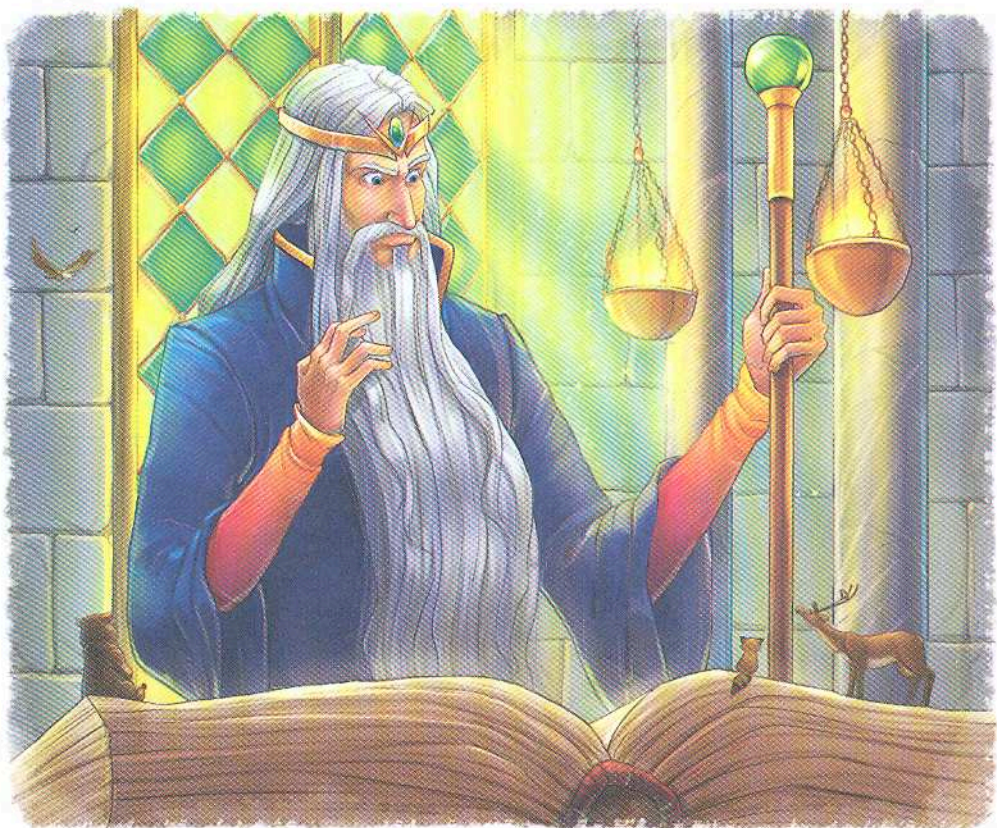
Але Арахна чинила добродійства страшенно неохоче і винагороджувала себе тим, що іншим людським племенам влаштовувала всілякі халепи. І ось, коли про це довідався Гуррікап, він вирішив знешкодити лиху чаклунку. Та як же це зробити? Найпростіше здавалося вбити її, добряче торохнувши по макітрі важезним кулачищем. Але чарівник був такий добросердий, що ніколи б цього не зробив. Навіть гуляючи десь у лузі, він зумисне шарудів і човгав ногами, і всілякі жаби, комашки та коники, чуючи те, втікали геть з-під величезних чобіт.

Гуррікапу залишалося одне: надовго приспати Арахну. Він погортав книгу заклинань і прочитав там, що найдовший термін зачарованого сну, який він може наслати на злу чаклунку, — п'ять тисяч років.

— Ну що ж, термін чималий, — задумливо пробурмотів Гуррікап. — Можливо, за цей час вона відвикне чинити лихо... Але тут написано, що для успішних чарів я мушу зібрати всю силу волі, а найголовніше, мені треба перебувати поряд з Арахною, коли я вимовлятиму заклинання, інакше воно не подіє. І це найважче...

Від усіх нишпорок — звірів і птахів — Гуррікап знав, що чаклунку Арахну заскочити зненацька неможливо. Навколо неї невпинно шастали гноми, вони застерігали свою

пані про будь-яку загрозу. І крім того, чаклунка вміла набувати будь-якого вигляду, який тільки їй заманеться. Вона могла перекинутися лисицею або пугачем, квітучою яблунею або сухим пеньком. Тож упіймати її — неймовірно важка й марудна справа.

Гуррікап ретельно підготувався до здійснення своєї за-тїї. Він вивчив довге і страшне заклинання напам'ять, щоб, як випадє слушна нагода, не відволікатися і не нишпорити очима по рядках магічної книги. А потім він закликав на допомогу всіх лісових звірів і птахів. Вони охоче відгукнулися на заклик чарівника: Арахна добряче всім допекла і вони залюбки спекалися б лютої феї.

У призначену днину й годину незліченні табуни всілякої звірини оточили долину, де стояв притулок Арахни. Прийшли бізони й тури, леви й тигри, гієни, шакали, вов-